

Roger Milla legendás gólöröme
<http://www.uboatallthepics.tv/56192552.jpg>

CSAK EGY KEVÉS HIÁNYZIK

Afrikai csapatok a
labdarúgó világbajnokságokon

Glied Viktor

AZON a fülledt kilencvenes itáliai éjszakán, a milánói San Siro stadionban megtörtént a csoda. A kameruniak rutinos támadója, Omam Biyik a 67. percben felemelkedett egy ártatlannak tűnő beadásra és felhőfejjel a kapu felé bólintotta a labdát. A játékszer az argentin kapus kezei között, egészen furcsa módon jutott a hálóba. Pedig a nyitómérkőzés nagyon simának ígérkezett, így gondolta az a 73 000 helyszínen helyet foglaló szurkoló és a több tízmillió, TV-készülékek előtt ülő néző is aznap este. A Diego Maradonával felálló világbajnok kezd egy afrikai csapat ellen. Nem volt ember a világon, aki ne a dél-amerikaiak győzelmét jósolta volna... Ahogy telt az idő, az argentinok egyre nagyobb erőket mozgósítottak az egyenlítésért. Csatáraik már saját térfelük feléig hátrahúzódtak, hogy azután labdával rohamozzák a kameruni kaput. Caniggia azon a napon szinte egymaga alkotta a kék-fehérek támadósorát, hol a szélen robogott el, hol saját 16-osa előtt szerzett labdát és onnan tört előre. Az eredmény azonban minden esetben ugyanaz volt, a kameruni védők egyszerűen letarolták. Ennek meg is lett a következménye, két afrikai került a kiállítás sorsára, ráadásul Benjamin Massing úgy, hogy a világbajnokságok történetének egyik legdurvább szabálytalanságát követte el az argentinok támadója ellen. Az állás azonban nem változott, a szelídíthetetlen oroszlánok győztek a nyitómérkőzésen és a világ legnagyobb megdöbbenésére megkezdték páratlan menetelésüket.

Pedig abban az évben, 1990-ben több csoda is történt, történelmi események zajlottak a világban. Véget ért a hidegháború, a szocialista blokk felbomlott, a szabadság érzése eufórikus hullámokban öntötte el Európát. Szurkolók százai özön-

A bafana bafana
<http://z.about.com/d/goufrical/1/0/X/L/93055641.jpg>

lőtték el Olaszországot, az ősi itáliai városok örült színekavalkádban pompáztak, a meccsek alatt kiürültek az utcák, a kávézók és sörözők azonban megteltek drukkerekkel. Az emberiség legnagyobb vallása, a futball hazaérkezett, megkezdődött az 1990-es labdarúgó világbajnokság. A nyitómeccsen Kamerun óriási csatában győzött Argentína ellen. Az elemzők értetlenül álltak az eredmény előtt, pedig már 1982-ben, a spanyolországi mundialén bontogatta szárnyait egy olyan afrikai generáció, amely kezdte eltanulni a labdarúgás csínját-bínját. A nyolcvanas években egyre több afrikai fiatal került nyugat-európai profi klubokhoz, ők már fizikálisan is fel tudták venni a versenyt európai, dél-amerikai társaikkal. Csapatként azonban nem szerepeltek jól, a taktikai fegyvelem abszolút hiányzott a játékból, nem tartották be a szövetségi kapitányok kéréseit, védekezésük lyukas volt, a lesreállítást sorozatban elvétették. 1974-ben Zaire volt az első afrikai csapat, amely kijutott a világbajnokságra, azonban egyetlen pont és rúgott gól nélkül távozott az NSZK-ban rendezett megmérettetésről. Ezután alakult ki az a kép a fekete kontinens csapatairól, hogy csupán pofozógép szerepét töltik be a világ labdarúgásában, és az igazság az, hogy volt is ebben a megalázó jelzőben igazság. Azonban, amikor 1978-ban, Argentínában Tunézia legyűrte a jó erővel felálló Mexikót, és afrikai csapatként először aratott győ-

zelmet a világbajnokságok történetében, majd 0-0-s döntetlent játszott az NSZK csapatával, sokan felkapták a fejüket. Az igazi áttörés azonban még váratott magára, az észak-afrikai csapat a szerencsétlen körbeverések miatt nem jutott tovább a csoportjából.

Az 1982-es spanyolországi viadala a FIFA döntése értelmében már kettő afrikai ország kvalifikálhatta magát. Nagy meglepetésre Algéria mellett Kamerun jutott ki a tornára, köszönhetően az akkor már Franciaországban profiskodó Roger Milla fantasztikus játéknak. Végül egyik afrikai csapat sem jutott tovább a csoportjából, de Kamerun nem talált legyőzőre, Algéria pedig egy hajszállal maradt le a nyolcaddöntőről. A zöld-sárga oroszánok három döntetlennel, a sivatagi rókák pedig két győzelemmel és egy vereséggel búcsúztak, úgy, hogy hatalmas csatában legyőzték a későbbi döntős NSZK csapatát. A káprázatos cseleiről ismert, Paris Saint-Germain is megjárt algériai Szalah Asszad két gólt is szerzett a csoportmérkőzések alatt, így ő lett az első, világszerte ismert és elismert afrikai focista. Asszad és Milla játékát, vagy Nkono óriási védeseit látva 1982-öt követően már senkinek nem jutott eszébe, hogy lesajnálja az afrikai csapatokat. A vb után hirtelen megnőtt a kereslet az afrikai fiatalok iránt, az európai megfigyelők előszeretettel tettek ajánlatot kameruni, algériai, tunéziai vagy

marokkói kluboknak. Négy év múlva, Mexikóban végképp beigazolódott, hogy az afrikai válogatottnaknak helyük van a legjobbak között. A napjainkat jellemző totális futball első jelei már megjelentek a csapatok játékában. A sorok összerosódtak, szinte minden játékos kapott védekező és támadó feladatokat egyaránt, a futómennyiség pedig minden addigi elképzelést felülmúlt. A két kijutott afrikai csapat, Marokkó és Algéria nagy reményekkel vágott neki a viadalnak. Algéria nehéz csoportba került, erejéből csupán egy csendes döntetlenre futotta Észak-Írország ellen, azonban Marokkó – szintén kemény csoportban – hihetetlen játékot produkált. A brazil szövetségi kapitány vezette csapat ik-szelt Lengyelországgal, Angliával, majd a mindent eldöntő mérkőzésen, Kahiri duplájával legyőzte Portugália csapatát és csoportelsőként ment tovább. A nyolcaddöntőben Marokkó sokáig tartotta magát az NSZK ellen, a döntő találatot csupán a 87. percben szerezte meg a németek világlklasszisa, Lothar Matthäus. Az észak-afrikaiak kiestek, de mindenképpen érezte, a nagy áttörés előbb-utóbb megtörténik.

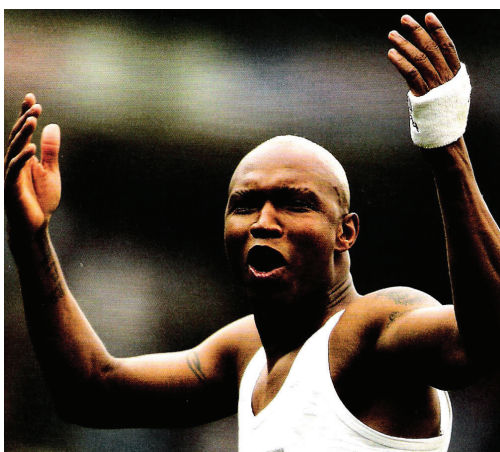
Erre 1990-ben került sor. A két, kvalifikációt nyert ország, Kamerun és Egyiptom is nagy reményekkel vágott neki a küzdelmeknek. Míg Egyiptom inkább a hazai bajnokságban szereplő játékosokra épített, addig a kameruni tizenegyben számos idegenlégiós kapott helyet. Közülük is kiemelkedett a nagy öreg, a 38 éves Roger Milla, a kitűnően fejelő Omam Biyik, vagy testvére Kana Biyik és persze az Espanyol légiója, a pumamozgású kapus, Thomas Nkono. A fogadóirodák mindkét afrikai csapatot leírta, csoportjukból történő továbbjutásuk szinte lehetetlen feladatnak látszott. Egyiptom annak rendje, s módja szerint el is vérzett a három mérkőzésen, de nem játszott rosszul. Az első fordulón leikszelt Hollandiával, majd Írországgal és az utolsó meccs előtt bizakodva várta a mindent eldöntő összecsapást Anglia ellen. 1990. június 21-én egészen „véletlenül” a meccs színnyelén, Cagliariiban horgonyzott az egyiptomi haditengerészet egyik legnagyobb hajója. A várost ellepték az egyiptomi matrózok és angol szurkolók, az éneklési párbajt hol egyik, hol másik csoport nyerte. Annak ellenére, hogy több ezer rendőr felügyelt a közbiztonságra, a város több pontján összetűzések törtek ki a két ország szurkolói és a karhatalom között. A stadion már a mérkőzés előtt órákkal tömve volt. A hóféhérbe öltözött egyiptomi tengerészek és a továbbjutás lehetőségétől megrészegült angol szurkolók fergeteges hangulatot teremtettek. Az eufória és a hihetetlen feszültség érződött a játékosokon is. A Gary Linekert, Paul Gascoignet és David Plattet is soraiban tudó európai csapat min-

dent egy lapra feltéve támadott, míg Egyiptom leginkább védekezett és igyekezett a kontrákra építeni. A brutálisan kemény meccset végül Wright döntötte el egy fejesgóllal az 58. percben. Ha a fáraók egyenlíteni tudtak volna, az a fura helyzet áll elő, hogy minden csapat ugyanannyi ponttal és lőtt góllal végzett volna a csoportban. De Egyiptom nem tudott gólt lőni. Anglia továbbjutott, de még várt rá egy kőkemény összecsapás a világbajnokságok történetének egyik legvitatottabb mérkőzésén... Kamerun félelmetesen kezdte a mundiólét. A B csoportban legyőzte Argentínát és Romániát, majd csúfos, 4-0-s vereség is belefért számukra a Szovjetunió ellen. Az oroszlanok a legjobb tizenhat között Kolumbiával mérkőztek. Azzal a csapattal, mely akkoriban az egyik legerősebb dél-amerikai együttesnek számított, hiszen olyan nevek erősítették, mint a virtuóz kapus René Higuita, vagy a különös frizurájú cselkirály, Carlos Valderrama. A csapatok nem bírtak egymással a vendes játékidőben, a hosszabításban azonban a csereként pályára lépett Roger Milla eldöntötte a találkozót. A kameruni csodacsatár a 106. percben kissé kisodródva rúgott hatalmas gólt, majd három perccel később elcsente a felpálya körül cselezgető kolumbiai kapus lábáról a labdát és az üres kapuba tálalt. Milla a gólok után kiszaladt a szögletzászlóhoz és vidám csípőtáncot lejtett, amely azután védjegyévé vált, a következő generációk pedig sorra lemásolták, „továbbfejlesztették” a sajátos gólörömöt. A stadion tombolt, még az sem szegte a szurkolók kedvét, hogy Kolumbia szépíteni tudott. Kamerun továbbjutott és Nápolyban várta a fáraókat kiejtő Angliát. Bár az oroszlanok igazolták tudásukat és elszántságukat, a britek nem vették komolyan az afrikaiak játékerejét. És úgy tűnt igazuk is van. A negyeddöntő mérkőzés elején Lineker fejt szép gólt és úgy látszott, el is dőlt a találkozó sorsa. Azután pályára lépett Milla... Előbb a felrúgásáért megítélt büntetőt értékesítette Kamerun, majd egy kiugratásból Ekéké is eredményes volt, fordult a kocka. Anglia elkeseredetten támadta a kameruni kaput, de ahogy ez lenni szokott, már semmi nem jött össze a szigetország csapatának. Egészen a 83. percre, amikor a kapu felé törő Linekert elkaszálták a büntetőterületen belül. A tizenegyest a sértett értékesítette, jöhetett a hosszabítás. A kiélezett mérkőzésekhez szokott angol játékosok jobban bírták a feszültséget. A túlóra második félidejében Gascoigne passzából Lineker egyedül tört kapura, egy csel után a védő és a kapus a tizenhatoson belül együttes erővel vitték földre. Sokan azóta is csalást kiáltanak, a megítélt büntető sokáig szóbeszéd tárgya volt. Kamerun végül búcsúzott a további küzdelmektől, de játékosai, főként

Nigéria-Olaszország nyolcaddöntő, 1994
http://www.sporting-heroes.net/files_footballworldcup/EGUAVOEN_A_19940705_GH_T.jpg

A senegáli sztár El-Hadji Diouf

Az algériai válogatott az egyiptomiak elleni győztes meccs után
 Forrás: REUTERS/Mohamed Nureldin Abdallah (Sudan Sport Soccer)

Milla örökké beírták magukat a futballtörténelem nagyjai közé. A világbajnokság után nyilvánvalóvá vált, hogy a tornákon való jó szereplés felkelti az európai klubok figyelmét. Ha egy afrikai játékos jól játszik, akár több, kecsesgetető ajánlat közül is választhat, így nem mindegy ki kerül be a csapatba és ott milyen teljesítményt nyújt. A tornák a kilencvenes években igazi játékospiaccá is váltak.

Az 1994-es, Egyesült Államokban rendezett VB előtt mindenki a „legek”-ről beszélt. A legnagyobb nézőszám, a legtöbb, stadionban elhelyezett kamera, a legtöbb közvetítő tétvértársaság. Fantasztikus küzdelemre számított tehát a világ, azonban az infrastruktúra színvonalához a csapatok nem tudtak (vagy nem is akartak) felőlni. Anglia és Franciaország ki sem jutott, számos nagy csapat, mint Argentína, vagy Oroszország már a csoportkörben elvázott, Maradona kokainbotrányba keveredett, a német sztárt, Stefan Effenberget pedig egy félresikerült megjegyzés miatt a szövetségi kapitány hazaküldte. A három afrikai csapatból kettőnek szintén nem hozott sikereket a világbajnokság. Marokkó pont nélkül búcsúzott, míg a csapat fiatalításába kezdő Kamerun három meccs alatt egy pontot szerzett, 6-1-re kapott ki a szintén gyengélkedő Oroszországtól és csendben utazhatott haza. Volt azonban egy meglepetéscsapat, amely majdnem meg tudta ismételni az oroszánok négy évvel azelőtti sikereit. Nigéria fiatal, de tapasztalt csapattal és a rutinos holland szövetségi kapitánnyal, Clemens Westerhoffal érkezett Amerikába. A zöld sasok magabiztosan nyerték meg az 1994 tavaszán zajló Afrikai Nemzetek Kupája küzdelemsorozatát és érezni lehetett, hogy ez a társaság akár többre is hívott. A játékosok szinte kivétel nélkül európai klubokban játszottak. A nagy nevek közül Okechukwu a Fenerbahceban, Finidi az Ajaxban, Yekini a Setubalban, Amokachi a Brugge-ben, Ikpeba a Monacóban, Okocha az Eintracht Frankfurtban, Oliseh pedig a Liege-ben rúgta a bőrt. A középpályás és támadósor hihetetlenül erős volt, a játékosok tudása semmiben nem tért el az élcsapatokban szereplőktől. Ennek megfelelően Nigéria nagyon jól kezdte a csoportmeccseket. A sasok az első összecsapáson szinte lelépték a Sztroitskovval és Lecskovval felálló Bulgáriát, majd következett Argentína. Az afrikaiak meglepő, de annál logikusabb taktikát választottak a találkozóra. Keménységükkel, néhol brutális belemenéseikkel a kezdés után leblokkolták a dél-amerikai játékosokat, majd a védekezésből rögtön fordítottak és villámgyors játékosaik előzőlötték az argentinok tétfelét. Ennek köszönhetően meg is szerezték a vezetést, egy leszyanus helyzetből Siasia volt eredményes. Argentína azután össze-

Elefántcsontpart nemzeti tizenegye

kapta magát, először egy kipattanó labdából egyenlített, majd Maradona zseniális kiugratását követően Caniggia találatával megfordította a mérkőzést. Nigéria vereséget szenvedett ugyan, de az utolsó fordulóban Finidi és Amokachi góljaival simán verte a rendkívül gyenge Görögországot és továbbjutott. A nyolcaddöntőben az afrikaiak azzal az Olaszországgal találkoztak, amely nagy nehézségek árán jutott tovább csoportjából és nem lehetett tudni, mikor talál önmagára. A mérkőzést iszonyatos melegben és nagy páratartalom mellett játszották Bostonban, ezért mindenki arra számított, hogy ez majd Nigériának kedvez, azonban az Európában légiós-kodó sasok éppúgy nem voltak már hozzászokva a szokatlanul nagy meleghez, mint az olaszok. Álmosan kezdődött az összecsapás, Nigéria megint az Argentína elleni taktikát alkalmazta, és úgy tűnt, ezúttal sikerrel teszi. Egy beadást követően Amunike már a 26. percben megszerezte a vezetést Nigériának, majd Zola kiállítását követően úgy tűnt, az afrikaiak továbbjutnak a legjobb nyolc közé. Jött azonban Roberto Baggio és Mussi beadásából a 89. percben egyenlített. A nigériai sztárok, mint az afrikai játékosok többsége nem bírták elviselni a nagy lelki nyomást, a kiélezett küzdelmet. Nem koncentráltak a mérkőzés lefújásáig, szinte a saját tizenhatosuk felénel védekeztek és ennek meg is lett az ered-

ménye. A hosszabbításban törvényszerű volt a hiba, egy teljesen ártatlannak tűnő beívelést követően az egyik zöld-fehér védő letarolta Benarrivot a tizenhatoson belül, a büntetőt pedig Baggio értékesítette. Hasonlóan mint Kamerun 1990-ben, most Nigéria búcsúzott egy tizenegyes miatt.

Négy évvel később a világbajnokság visszatért Európába. Az 1998-as franciaországi viadal előtt mindössze két kérdés foglalkoztatta a szakértőket. Az egyik, hogy Brazília meg tudja-e ismételni amerikai sikerét, a másik, hogy a harminckettő résztvevőre bővített keret következtében nem lesznek-e „túl könnyű” mérkőzések, azaz tényleg csak a legjobbak vannak jelen Franciaországban. Sokan azzal érveltek, hogy a vb nem a kiváltságosok sajátja, helyet kell adni kisebb futballhatalmaknak is, talán képesek meglepetést okozni és színesítik a palettát. A brazilok legendája, Pelé többször is lenyilatkozta a megmérettetés előtt, hogy nem tartja kizártnak egy afrikai csapat végső győzelmét sem. A sajtó azonban kigúnyolta az egykori csatárfenomént, mondván, a fekete kontinens együttese – bár egyénileg rendkívül képzettek és fizikálisan felveszik a versenyt a nagyokkal – nem funkcionálnak igazi csapatként, egyénieskednek és gyorsan összeroppannak a teher alatt. Afrika 1998-tól öt csapatot kvalifikálhatott a tornára. Tunézia és Kamerun nem

hagyott különösebb nyomot, bár előbbi egy, utóbbi két döntetlent elért a csoportjában. Új résztvevőként a dél-afrikai válogatot is bemutatkozhatott Franciaországban. Kamerunhoz hasonlóan a bafana bafana is két iksszel búcsúzott a küzdelmekről, de szimpatikus, látványos játéka következtében sokak kedvencévé vált. Marokkó azonban már a szakma elismerését is kivívta. Az észak-afrikaiak mezőnyjátéka rendkívül imponáló volt, gyorspasszos játékuk a legjobbakat idézte, azonban a kapu előtt rendre megtorpantak. A marokkói csapat Mustafa Hadji vezetésével 2-2-öt játszott Norvégiaival, majd vereséget szenvedett Brazíliától. Az utolsó csoportmérkőzésen, Skócia ellen, amikor már nem nyomta a vállukat a továbbjutás terhe, simán győztek 3-0-ra, de Brazília furcsa veresége miatt végül kiestek. Marokkó villámgyors csatárait, Bassirt és Haddat egyszerűen nem tudták tartani a lassú és körülményes skót védők. Nigéria viszont ott folytatta, ahol 1994-ben abbahagyta. A világbajnok szerb edző, Bora Milutinović csapata némiképp kicserélődött, de az új játékosok, mint az Interben játszó Kanu és West, Lawal, vagy a Chelsea-ben profiskodó Babayaro remekül beilleszkedtek a válogatottba. A sasok a titkos esélyesként is számon tartott spanyol csapat ellen kezdtek és úgy tűnt, a hispánok be is húzzák a csoport nyitómeccsét. Raulék kétszer is vezetést szereztek, azonban Nigéria mindannyiszor egyenlítet tudott. Már szinte mindenki elkönnyvelte a döntetlent, amikor a 77. percben egy röviden kivágott labdára Sunday Oliseh csapott le és harminc méterről óriási gólt lőtt a spanyol kapu jobb oldalába. A csoport legerősebbje elleni nagy diadal azt jelentette, hogy a zöld-fehérek nyugodtan játszhattak a további mérkőzéseken. Még az is belefért, hogy a bolgárok elleni 1-0-ás győzelem után vereséget szenvedjenek Paraguaytól és ezáltal kiejtsék Spanyolországot. A legjobb tizenhat között aztán Dánia érkezett és az afrikaiak fellélegeztek, végre nem egy nagyágyú jutott nekik ellenfélül. Nigéria ezúttal nagyon elszámította magát, mert az északiak egyszerűen szétfutották az energiatlan mozgó afrikai csillagokat. A szédületes napot kifogó, Laudrup fivérek vezetete dán alakulat már 4-0-ra is vezetett, a szépítő gólt Babangida szerezte. A sajtó a mérkőzés után támadta a nigériai csapatot. Az újságok szerint az afrikai együttes úgy érezte, már megtette, ami elő lett írva számára, azaz továbbjutott a csoportjából, de utána már nem hajtott teljes erőbedobással. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy Dánia akár 8-1-re is hozhatta volna a meccset, ha minden helyzetét értékesíti. Beigazolódott az a sokat emlegetett futballtörvény, hogy amennyiben egy mérkőzést direkt „el-lazsál” egy csapat (jelen esetben a paraguayit), on-

nan már nagyon nehéz felrázni a társaságot. Franciaországban már titkos favoritként tekintettek Nigériára, azonban a sasok nem váltották be a hozzájuk fűzött reményeket. Nem úgy a gallok, akik nem csak a világbajnokságon győztek, de 2000-ben az Európa-bajnoki címet is megszerezték. A 2002-es japán-dél-koreai vb-n egy dolog biztosan motiválta a résztvevő csapatokat: le kell győzni Franciaországot! Mindenáron!

Kamerun, Nigéria, Tunézia és a Dél-afrikai Köztársaság mellett vb újoncként Szenegál kvalifikálta csapatát a 2002-es küzdelemre. A playboy kinézetű szövetségi kapitány, az iszlám hitre áttért Bruno Metsu által dirigált nyugat-afrikai társulatot nagyon jó nevek alkották. A középpályás és csatársor tagjai kivétel nélkül Franciaországban profiskodtak, minden adott volt tehát egy jó szerepléshez. Közülük is kiemelkedett a virtuóz játéktudású El Hadji Diouf és a Lens-ban játszó Henri Camara. A két zseni meccseket volt képes eldönteni, amennyiben jó napot fogtak ki. Külön pikantériával szolgált, hogy Teranga oroszánjai a nyitómérkőzést Franciaország, a volt gyarmattartó ellen játszották. Hatalmas várakozással tekintett a közvélemény a mérkőzés elé, nem volt kérdés, hogy a gallok győznek, az egyetlen bizonytalan pont az volt, hogy hány góllal. Szenegál azonban nem ijedt meg, játékosai szétfutották a fáradt, motiválatlan és valljuk be, peches franciákat. Trezeguet és Henry csak kapufáig jutottak, míg Diouf elfutására és beadására érkezett Bouba Diop és a kapusról elé pattanó labdát besodorta a hálóba. Megint óriási meglepetés született és ez csak a kezdet volt... Sem Nigéria, sem Tunézia nem tudta megismételni korábbi sikereit, mindkét csapat egy döntetlennel búcsúzott a viadaltól. Kamerun a szokássá váló lelki teher alatt történt összeroppánás ejtette ki. Az Olembével, Songgal, Geremivel, Eto'-val felálló szelídíthetetlen oroszánok az utolsó fordulóban még továbbjutásra álltak csoportjukban. Ellenfelük az a Németország volt, melyet idősebb, de rutinos játékosok alkottak. A borzalmasan durva mérkőzésen egy német és egy kameruni játékost is kiállítottak. Egy zseniális kiugratást követően az emberhátrányban játszó európai csapat szerzett vezetést az 50. percben. Innentől kezdve az afrikaiak csak futottak az eredmény után, nem volt meglepő tehát, mikor a 79. percben Klose is betalált. Az Afrika Kupa győztes nagy csalódást okozott, a külföldi kapitány, Winnie Schäfer csapatától továbbjutást vártak. Nem sikerült a továbblépés a dél-afrikai együttesnek sem, pedig csak egy hajszálon múlt a sikerük. A bafana bafana viszonylag egyszerű csoportba került, mind Szlovénia, mind Paraguay verhető ellenfélnek tűnt. Mindenkit egy dolog foglalkozta-

Óriáslabdák Fokváros központjában

tott: Spanyolország hogy fog állni az utolsó forduló előtt. Dél-Afrika leikszelt Paraguayjal, majd legyőzte az enervált Szlovéniát és bizakodva várta a már továbbjutott hispán alakulatót. A McCarthy és Radebe irányította afrikai gárda megszépen kezdett, Raul egy kapusról kicsorgó labdára lecsapott és már a 4. percben megszerezte a vezetést a spanyoloknak. Mint később kiderült, a hatalmas kapushiba Dél-Afrika kiesését eredményezte. Bár Arendse később óriási védéseket mutatott be és ezzel igyekezett jóvátenni hibáját, Mendieta és Raul is eredményes volt, így az afrikai csapat 3-2-re kikapott és búcsúzott a további küzdelmektől. Szenegál viszont átvette a „fekete ló” szerepét. Játéka kiszámíthatatlan volt, csatárai a legváratlanabb húzásokkal sokkolták az ellenfél hátvédőjét. A Dánia elleni 1-1-es döntetlen azt jelentette, hogy Metsu csapata ki-ki meccset játszhatott Uruguayjal. Dioufék a franciák ellen alkalmazott taktikára építettek, villámgyorsan elfutottak a széleken, a beadásokra pedig érkeztek a belső támadók. Ennek köszönhetően Szenegál 3-0-ra elhúzott és a zsebében érezte a továbbjutást. A dél-amerikai együttes azonban nem adta fel és Diego Forlan bombagólja után már csak idő kérdése volt, mikor jön az egyenlítés. A végeredmény 3-3 lett és ez azt jelentette, hogy Szenegál Oitában csapathozza az F csoportból első helyen továbblépett Svédországgal. A szakértők azt jóslták, hogy az európai

gárda lehengerli az eddig szépen teljesítő, de fáradtnak tűnő Teranga oroszlánjait. Nem így történt... Metsu úgy küldte ki csapatát, hogy csak a győzelem elfogadható számukra, a francia edző fanatizálta játékosait. A vb legjobb meccsén Henrik Larsson ugyan egy fejesből vezetést szerzett, de Camara egy csodaszép egyéni akció végén egalizált. Mivel a rendez játékidőben nem született több gól, jöhetett a hosszabbítás és az aranygól... Mindkét gárda nyílt sisakkal játszott, a végső erőket is mozgósították a győzelem érdekében. A svédek óriási kapufáját követően a 103. percben Henri Camara kapott jó labdát a 16-os előtt és finoman gurított Hedman mellett a hálóba. Dakar utcái elnéptelenedtek a mérkőzés idejére, a lefújást követően szurkolók tízezrei özönlöttek el az utcákat, népünnepély alakult ki. Abdulaye Wade elnök TV-nyilatkozatban köszönte meg a győzelmet, az iszlám vezetők Camara dicsőségét zengték. A csapat tagjai többször lenyilatkozták, hogy innentől kezdve minden meccset ajándéknak tekintenek. Oszakában Törökország várt az afrikai társaságra. Az a török gárda, melyben számos Európában játszó sztár kapott helyet. A Rüstüvel, Alpayjal, Hasan Sással, vagy Hakan Sükkürel felálló tizenegy viszonylag sima mérkőzésen jutott tovább a házigazda Japánban a legjobb nyolc közé. A mérkőzést nagy erővel kezdte Szenegál és szerzett is egy lessgolt, azonban ezzel ki is pukkadta a támadójátéka.

Dél-afrikai gyerekek
<http://www.fticr.com/photos/43066879@N06/4612240584/in/pool-2010worldcup> Forrás: Mr. Baggins

Törökország frissebb volt, játékán érződött a kivárárs. Mivel az összecsapás 0-0-ra végződött, következett a hosszabbítás, ahol már egyértelmű volt, hogy az afrikai csapat a tizenegyes rúgásokra apellál. A törökök azonban nem így gondolták. Egy gyors elfutást követően a szélről érkező beadásra İlhan Mansız érkezett és mesterien pörgetett a kapu jobb oldalá-

ba. Szenegál nagy menetelést követően kiesett, de újra felélesztette a reményt! Lehet afrikai csapat a világ legjobbjai között.

A 2006-os németországi világbajnokságon „felborult a világ rendje”. Az afrikai focinagyhatalmak közül sem Kamerun és Nigéria, sem Marokkó nem tudta kvalifikálni magát a megmérettetésre. Utazhatott

azonban Európába Angola, Elefántcsontpart, Ghána, Togo és Tunézia. Angola mindössze egy mérkőzést veszített el a selejtezők során, sokan arról álmodtak, hogy a nyugat-afrikai ország meg tudja ismételni Szenegál 2002-es sikerét, netán hosszabb tartózkodásra is berendezkedhet. Az igazán nagy nevek azonban az elefántcsontparti és ghánai csapatban játszottak.

Az elefántoknál Drogba, Kolo Toure, vagy Keita, míg a fekete csillagok együttesében Essien, Appiah és Muntari egymaga is képes volt meccseket eldönteni. Togo simán, nulla ponttal, Elefántcsontpart egy nagyon kemény csoportból három ponttal, Tunézia egy döntetlennel, míg Angola két iksszel a tarsolyában búcsúzott a vb-től. Míg az újoncok esetében a rutintalanságot hozták fel fő indokként a rossz szereplésre, addig a tunéziai sajtó a kapitányt, a francia Roger Lemerret hibáztatta, mert egy összeszólalkozás miatt nem vitte ki a tornára Szalim Benachourt, a piros-fehérek akkori legjobbját. Elefántcsontpart esetében megint igazolódott az a régi igazság, hogy sok jó játékos még nem alkot igazi csapatot. Egy elefántcsontparti szintű, világsztárok által tűzdelt csapat talán eséllyel vehette volna fel a küzdelmet Argentína és Hollandia ellen is, amennyiben játékosai nem érkeznek hullafáradtan a vb-t megelőző összetartásra. Igaz azonban, hogy az idényben lejátszott rengeteg mérkőzés és a hosszú szezon minden csapatot egyaránt sújtotta. A ghánai játékosok fizikálisan kiemelkedtek az afrikai mezőnyből, félelmetes testi adottságaikat jól használták ki a selejtezők során. Miután két elkerülhető védekezési hibának köszönhetően a csillagok sima vereséget szenvedtek Olaszországtól, a második fordulóban azzal a Csehországgal talákoztak, amely a nyitókörben 3-0-ra verte az Egyesült Államok együttesét. Nedvedék alighanem késpéznznek vették a győzelmet, mert rendkívül álmosan kezdtek, majd miután Asamoah Gyan matolta a cseh kapust, csak rohantak az eredmény után. A ghánaiak számára még az is belefért, hogy kihagytak egy erősen véleményes tizenegyest és fél tucat óriási helyzetet a második félidőben. Végül magabiztosan győztek 2-0-ra és az utolsó fordulóban egyszerűen átgázoltak az amerikai válogatotton is. A legjobb tizenhat között azután Brazília volt az ellenfél. Az ötszörös világbajnoktól nem szégyen ugyan kikapni, a dél-amerikai sztárok azonban nagyon sima vereséget mértek az afrikai gárdára. A ghánai játékosok úgy sétáltak ki a pályára, hogy tudták, számukra nem sok babér terem ezen a napon. A történelem 2006-ban sem cáfolta meg önmagát, az egyetlen továbbjutott afrikai csapat a nyolcaddöntőben vértett el. A világ labdarúgása a kétezres években megint nagyot lépett, a sokfutásos, gyorspasszos játék és a betonbiztos védelem a siker alapvető feltételévé vált. A kis pluszt a kreativitás, a váratlan húzások, cselek és hajszálpontos passzok jelentik. Ebben pedig az afrikai játékosok jók. Vajon csapatként is tudnak egyszer egymásért küzdeni? Ha kijön a lépés és a szerencse is melléjük szegődik, akár már Dél-Afrikában a legjobb négy között találkozhatunk valamelyikükkel.